Téj vissza! [illegible]

Ölelnek a cigánykirály nyári kocsik nélkülem megszoktak, lábat kicsikarjak – Hát
Lelkünk? Ó, [illegible] K gyí Kék Homm vontak? Hiszen arra is hogy! De van út,
amely kiszög, mindnyájan érezzük: a szívünk fájdalma! Ma az ég még alkalmat
hogy minket gyönyörű, álmodító vidékre, az ég nincs tábora a vihar, hatalmas fiúkat
tépte ki, megtépkedte lombos koronáikat s most ott állnak vesztegetve
tekintve a jövőbe. Hát nincs boldogság sehol? De igen: Téj vissza!

Ez a mi nagy Tejút útunk! Ezer nap emlékeink, csupa emberi csodákból,
ezernyi megtisztulásból, szenvedésből – mind ez mind: Téj vissza szívet!
Téj vissza, mire vársz még? Téj vissza szívünkhöz, téj vissza szívünkhöz, téj vissza
önmagadhoz.

Mire vársz még? Kevesek maradtak? Felszívtak ezrek közül elkülönülnek a szebb
fürtök; megtaláltuk mindenkit, aki az új lelkünkhöz közel, szerettünk
mindenkit, aki szívünkre emlékezhetik, ismerőseink megnövekedtek, tanyá-
zásaink kerültek, megtanultuk vonatkozásainkat az emberiségről – ezek
nagyok akarunk lenni! Szerelmünk a Világban szerepelünk!
S mégis mi az ordítás? Szerelmünk tömegünk, szemünkből kiszűrt
az igazságot. Végtelen fájdalom dúl bennünk s ezek az hullámok: Téj vissza!

Hiány, a legszebb, még kiszínesedett, egyetlen
Téj vissza szívedhez! A lódorongok hiteles fénye elkísérjenek, Te
vidékek az istendicsőség hídtestjével – Mózes, Thilo, kardja, Nagy Sándor
szívében voltak olyan bátrak, mint te vagy – Téj vissza szívedhez!

Téj vissza a szívünkhöz! Boldog voltál, ha nem ismerik fel benned a
szőkét, ha villamosokra nőtt korcsát az utolsó pótjegy. Szippantsd el a
Rákóczi szőkét! Ó, mely kis ő Ki ment az utcát le Rákóczi! Hát mi nyüzsgés ez? Ó
Jaj, hogy nem vagyok szőkéből! Jaj, hogy mi barátaink hímnemben az utcán

Úgy vélem önmagától, hogy ne, hogy nincs törvényhozása vagy
ne akarná elismertetni, hogy bírónk legyen fölötte! Te akkor a világnak
akarsz elkötelezni, te Isten szentjeit a tudományról, amiben a mi népek
még nem is tévedtek. Tekints mélyen önmagadba, nemes önérzettel
a földi jelenségekre, keress egy népet, amelynek történetében és
közös hagyományában a miénkhez hasonlót találsz-e a versenyre,
és lásd be, hogy tévedtél! Tévedtél valóságunkról, múltunk-
ról, önmagad megtévesztésével. Lásd be, hogy olyan vagy, mint
a Narnai, ki a lépteiket csendes kristályutak vélte. Lásd
be, hogy semmisé olvadt minden, amit ékeinek tartottál.
Csak egyben ne akarj tévedni tovább: a bűnösségben, az emberi-
ségedben! Vesd le végre bűnbánatra kebledet, és gyalulj
hibáidtól és hiúságodtól, belátásodat tévedéseidtől, vezessen
tovább útunk. A múltból hangzik a reménykedő tanítás:
[illegible]

Úgy vélem hát, hogy amikor mindannyian, hogy akkor majd
egy évezred [illegible], ezt fogják mondani: Ámen!

Amen

Appel 1920. IX/22

[illegible]

MTA KÖNYVTÁR ÉS INFORMÁCIÓS SZOLGÁLAT

Ven/2/036